Τα χαμένα φλουριά των εθίμων

Παναγιώτης Χρυσίδης

Σκηνοδέτης

Σημείωμα συγγραφέα:

«Τα χαμένα φλουριά των εθίμων» *είναι ένα χριστουγεννιάτικο θεατρικό έργο διάρκειας περίπου* ***60-70 λεπτών****, σχεδιασμένο για μαθητές* ***Α΄- Γ΄ Δημοτικού****. Μπορεί να παρουσιαστεί από* ***25 έως 40 παιδιά****, καθώς οι 39 ρόλοι μπορούν να προσαρμοστούν ανάλογα με τις ανάγκες της ομάδας.*

Μέσα από ένα ταξίδι σε διαφορετικές γωνιές της ελληνικής παράδοσης, τα παιδιά γνωρίζουν χριστουγεννιάτικα έθιμα του Πόντου, της Θράκης, της Ηπείρου, των Επτανήσων, των Κυκλάδων, της Πελοποννήσου και της Κρήτης. Κάθε περιοχή γίνεται ένας μικρός σταθμός εξερεύνησης, όπου η γνώση κατακτάται μέσα από το παιχνίδι, τους γρίφους, τη συνεργασία και τη χαρά της ανακάλυψης.

Το έργο προωθεί τη γνωριμία με την ελληνική πολιτιστική κληρονομιά, τη συνεργασία, την παρατηρητικότητα, την αποδοχή της διαφορετικότητας, τη σημασία της συλλογικής προσπάθειας και την αξία της διατήρησης των παραδόσεων. Παράλληλα, αφήνει χώρο για δημιουργικούς αυτοσχεδιασμούς, μουσική, κίνηση και σκηνοθετικές πρωτοβουλίες, ώστε κάθε παράσταση να αποκτά τη δική της ξεχωριστή ταυτότητα.

Εύχομαι το σεντούκι των ελληνικών χριστουγεννιάτικων εθίμων να μη χαθεί ποτέ ξανά. Να ταξιδεύει από γενιά σε γενιά, γεμάτο τραγούδια, ευχές, μνήμες και χαμόγελα, ώστε κάθε παιδί να γίνει ο αυριανός φύλακας της παράδοσής μας.

Καλά Χριστούγεννα! Εύχομαι όλα όσα μας ενώνουν να φωλιάζουν για πάντα στις καρδιές μας, ώστε το φως των Χριστουγέννων να μένει αναμμένο κάθε μέρα του χρόνου, θυμίζοντάς μας τη δύναμη της αγάπης, της ζεστασιάς και της ανθρώπινης προσφοράς.

Παναγιώτης Χρυσίδης

Περίληψη:

Παραμονές Χριστουγέννων, ο πανούργος Αρχι-καλικάντζαρος κλέβει το Χριστουγεννιάτικο Σεντούκι των Ελληνικών Εθίμων, σκορπίζοντας τους πολύτιμους θησαυρούς του σε ολόκληρη την Ελλάδα. Μαζί τους χάνονται και οι όμορφες παραδόσεις που κρατούν ζωντανό το πνεύμα των γιορτών.

Δύο θαρραλέα ξωτικά, ο Τυ και η Χη, ξεκινούν ένα συναρπαστικό ταξίδι για να ανακαλύψουν τα χαμένα έθιμα. Σε κάθε τόπο συναντούν παιδιά που τους γνωρίζουν τις χριστουγεννιάτικες παραδόσεις της περιοχής τους. Για να κερδίσουν όμως το πολύτιμο φλουρί κάθε χαμένου εθίμου, πρέπει πρώτα να λύσουν έναν γρίφο που δοκιμάζει την εξυπνάδα, τη συνεργασία και την παρατηρητικότητά τους.

Καθώς το σεντούκι γεμίζει ξανά με τα φλουριά των ελληνικών εθίμων, ο Αρχι-καλικάντζαρος επιστρέφει αποφασισμένος να το κλέψει για δεύτερη φορά. Θα καταφέρουν άραγε ο Τυ και η Χη να λύσουν τον τελευταίο και δυσκολότερο γρίφο και να προστατεύσουν τον θησαυρό της ελληνικής παράδοσης;

Ένα χριστουγεννιάτικο θεατρικό γεμάτο παιχνίδι, μουσική, γρίφους, παραδοσιακά κάλαντα και ταξίδια σε κάθε γωνιά της Ελλάδας, που υπενθυμίζει πως τα έθιμα είναι οι πολύτιμοι θησαυροί που ενώνουν τις γενιές και φωτίζουν τις καρδιές μας.

Λέξεις-κλειδιά:

Θέατρο με παιδιά • ***Χριστούγεννα*** • ***Α΄Δημοτικού*** • ***Β΄Δημοτικού*** • ***Γ΄Δημοτικού*** • ***Ελληνικά έθιμα*** • ***Παράδοση*** • ***Πολιτιστική κληρονομιά*** • ***Πόντος*** • ***Θράκη*** • ***Ήπειρος*** • ***Επτάνησα*** • ***Κυκλάδες*** • ***Πελοπόννησος*** • ***Κρήτη*** • ***Κάλαντα*** • ***Καλικάντζαροι*** • ***Γρίφοι*** • ***Συνεργασία*** • ***Ταξίδι*** • ***Ξωτικά*** • ***Πολιτισμός*** • ***Φιλία.***

Κατάλογος προσώπων:

Πρόσωπο	Πλήθος	Περιγραφή
Αρχι-καλικάντζαρος	**1**	Ο πανούργος αντίπαλος που κλέβει τα φλουριά των ελληνικών χριστουγεννιάτικων εθίμων και προσπαθεί να εμποδίσει τον Τυ και τη Χη να τα συγκεντρώσουν.
Τυ	**1**	Ζωηρό και αισιόδοξο ξωτικό. Ξεκινά το ταξίδι για να βρει τα χαμένα φλουριά.
Χη	**1**	Έξυπνο και παρατηρητικό ξωτικό. Λύνει γρίφους και βοηθά τον Τυ σε κάθε αποστολή.
Γιαγιά των Κυκλάδων	**1**	Μια γλυκιά ηλικιωμένη που θυμάται ξανά την Πρωτοχρονιά μέσα από τα κάλαντα.
Παιδιά του Πόντου	**5**	Παρουσιάζουν τα ποντιακά χριστουγεννιάτικα έθιμα.
Παιδιά της Θράκης	**5**	Αναδεικνύουν τα θρακιώτικα έθιμα και βοηθούν στην επίλυση του γρίφου.
Κορίτσια της Ηπείρου	**5**	Παρουσιάζουν τα ηπειρώτικα έθιμα.
Παιδιά των Επτανήσων	**5**	Γνωρίζουν στους ήρωες τις επτανησιακές παραδόσεις και τις καντάδες.
Παιδιά των Κυκλάδων	**5**	Ψάλλουν τα κυκλαδίτικα κάλαντα και βοηθούν τη Γιαγιά να θυμηθεί την Πρωτοχρονιά.
Παιδιά της Πελοποννήσου	**5**	Αφηγούνται τη συνάντησή τους με τον Αρχι-καλικάντζαρο και σώζουν το έθιμο του ροδιού.
Παιδιά της Κρήτης	**5**	Συμμετέχουν στην τελική αναμέτρηση και με τα κάλαντα οδηγούν στην μεταστροφή του Αρχι-καλικάντζαρου.

Κατάλογος σκηνών:

Σκηνή	Πλαγιότιτλος	Πρόσωπα
01	**Το Χριστουγεννιάτικο Σεντούκι των Εθίμων**	Αρχι-καλικάντζαρος
02	**Το ταξίδι αρχίζει**	Τυ, Χη
03	**Πόντος – Η Βαρβάρα και το πρώτο φλουρί**	Τυ, Χη, 5 παιδιά του Πόντου
04	**Θράκη – Τα Κόλιαντα και οι Τσουμάκες**	Τυ, Χη, 5 παιδιά της Θράκης
05	**Ήπειρος – Το αμίλητο νερό**	Τυ, Χη, 5 κορίτσια της Ηπείρου
06	**Επτάνησα – Οι καντάδες και οι ευχές**	Τυ, Χη, 5 παιδιά των Επτανήσων
07	**Κυκλάδες – Η Γιαγιά που ξέχασε την Πρωτοχρονιά**	Τυ, Χη, Γιαγιά, 5 παιδιά των Κυκλάδων
08	**Πελοπόννησος – Το ρόδι του Αρχι-καλικάντζαρου**	Τυ, Χη, Αρχι-καλικάντζαρος, 5 παιδιά της Πελοποννήσου
09	**Κρήτη – Ο γρίφος της μνήμης και η μεταστροφή του Αρχι-καλικάντζαρου**	Τυ, Χη, Αρχι-καλικάντζαρος, 5 παιδιά της Κρήτης

ΣΚΗΝΗ 01

(Ένα μεγάλο ξύλινο σεντούκι στο κέντρο της σκηνής. Μέσα στο σεντούκι υπάρχουν φλουριά. Ακούγεται (ενδεικτική) μουσική μυστηρίου. Ο **ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ** μπαίνει κρυφά. Κοιτάζει δεξιά και αριστερά.)

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:

Χε, χε, χε... Όλοι ετοιμάζονται για τα Χριστούγεννα...
Κανείς όμως δεν φυλάει το πιο πολύτιμο σεντούκι!
(Πλησιάζει το σεντούκι.)
Μέσα δεν έχει χρυσάφι, ούτε διαμάντια...
(Τρίβει τα χέρια του.)
Μανούλα μου! Όλος ο πλούτος είναι εδώ!
Τα ελληνικά χριστουγεννιάτικα έθιμα!
(Ανοίγει το σεντούκι.)
Να τα! Ένα... δύο... τρία... Πόσα φλουριά!
Κάθε φλουρί... κι ένα έθιμο!
(Τα σηκώνει ψηλά.)
Αν τα σκορπίσω κανείς δεν θα θυμάται πια τα Χριστούγεννα!
(Βγάζει ένα πουγκί και βάζει μέσα τα φλουριά.)
Θα τα κρύψω σε κάθε γωνιά της χώρας!
Για να σας δω τώρα... Χριστούγεννα και σαχλαμάρες!
Δεν ξέρετε με ποιον τα έχετε βάλει τώρα!
Τα έχετε βάλει με τον Αρχι-καλικάντζαρο
(Κλείνει δυνατά το άδειο σεντούκι και φεύγει τρέχοντας.)

ΣΚΗΝΗ 02

*(Μπαίνουν ο **ΤΥ** και η **ΧΗ**.)*

ΤΥ:
Χη, έλα να σου δείξω! Εδώ έχω τα φλουριά. Κάθε φλουρί μέσα στο σεντούκι είναι κι ένα έθιμο από κάποιο μέρος της Ελλάδας.

ΧΗ:
(Ανοίγει το άδειο σεντούκι.)
Σοβαρά; Εδώ δεν έχει τίποτα! Είναι άδειο το σεντούκι! Τυ, μήπως μου λες ψέματα;

ΤΥ:
Όχι! Αποκλείεται!
(Κοιτάει και βλέπει ότι είναι άδειο.)
Μα… Πού πήγαν τα φλουριά;

ΧΗ:
Κοίτα, Τυ!
Το σεντούκι έχει δαχτυλιές από καλικαντζάρους!

ΤΥ:
Ωχ! Αυτή τη φορά μυρίζομαι μπελάδες!
Ο Αρχι-καλικάντζαρος έβαλε το χεράκι του!
Τώρα… Για να βρω τα έθιμα,
πρέπει πάλι να γυρίσω όλη την Ελλάδα!
Όμως αυτή τη φορά τα φλουριά θα είναι καλά κρυμμένα…

ΧΗ:
Τότε δεν έχουμε χρόνο!
Θα έρθω μαζί σου, Τυ!
Πρέπει να βρούμε όλα τα φλουριά!
(Η Χη κλείνει προσεκτικά το άδειο σεντούκι.)

ΤΥ:
Κάθε φορά που θα βρίσκουμε ένα έθιμο…
θα βάζουμε το φλουρί του εδώ μέσα, εντάξει, καλή μου Χη;

ΧΗ:
Ναι! Μέχρι να γεμίσει ξανά!
Ναι αλλά… Πώς θα ξέρουμε πού να πάμε;

(Μέσα από το σεντούκι πέφτει ένα μικρό χρυσό αστέρι.)

ΤΥ:
Κοίτα!

ΧΗ:
Ένα αστέρι!

ΤΥ:
Όχι…
Χμ… Αυτό είναι! Είναι το πρώτο μας στοιχείο!
(Πιάνει το αστέρι. Το κοιτάει προσεκτικά)
Δες, Χη! Πάνω γράφει:
«Εκεί που ακόμη ακούγεται το "Χριστός γεννέθεν"… εκεί θα βρείτε το πρώτο φλουρί.»

ΤΥ + ΧΗ:
Πόντος!

ΧΗ:
Υπάρχουν πολλές κοινότητες Ποντίων στη Βόρεια Ελλάδα!

ΤΥ:
Ε, τότε τι περιμένουμε;

(Παίρνουν το σεντούκι και βγαίνουν εκτός σκηνής)

ΣΚΗΝΗ 03

*(**ΠΑΙΔΙΑ 1-5.** Ακούγονται τα παραδοσιακά ποντιακά κάλαντα **«Χριστός γεννέθεν»** .Τα πέντε παιδιά μπαίνουν τραγουδώντας. Ένα κρατά την παραδοσιακή ποντιακή λύρα, ενώ ένα άλλο κρατά ένα μεγάλο μπολ. Όταν τελειώσουν τα κάλαντα, σταματούν μπροστά στο τραπέζι.)*

ΠΑΙΔΙ 1:

(Κρατά το μπολ)

Η Βαρβάρα είναι έτοιμη!

Αχ αυτό το γλυκό… Πάντα θα μου θυμίζει Χριστούγεννα!

ΠΑΙΔΙ 2:

Μιαμ, μιαμ!

Εμένα μου θυμίζει το κρύο!

Το φτιάχνουμε στο σπίτι όταν μπαίνει ο σκληρός χειμώνας!

Σιτάρι, καλαμπόκι και φασόλια! Όλα μαζί!

Να τη μοιράσουμε;

ΠΑΙΔΙ 3:

Σε όλους!

ΠΑΙΔΙ 4:

Για να έχουμε υγεία και καλή σοδειά!

ΠΑΙΔΙ 5:

Και η Αγία να προσέχει εμάς τα παιδιά!

ΠΑΙΔΙ 1:

(Κοιτάζει μέσα στο μπολ.)

Μα… Είναι άδειο!

ΠΑΙΔΙ 2:

Αδύνατον!

Πριν λίγο ήταν γεμάτο!

ΠΑΙΔΙ 3:

Ποιος πήρε τη Βαρβάρα;

ΠΑΙΔΙ 4:

Χωρίς αυτή…

δεν μπορούμε να συνεχίσουμε το έθιμο!
Πώς θα υποδεχθούμε τα Χριστούγεννα;

ΠΑΙΔΙ 5:
(Κοιτάζει μέσα στο μπολ.)
Και κάτι άλλο λείπει...
Το χρυσό φλουρί!

(Μπαίνουν ο Τυ και η Χη.)

ΧΗ:
Είμαστε τα ξωτικά Τυ και Χη!
Μήπως μπορούμε να βοηθήσουμε;

ΠΑΙΔΙ 1:
Αν ξέρετε το έθιμο... Ίσως να μπορούσατε!

ΤΥ:
Πείτε μας.

ΧΗ:
Νομίζω πως θα πρέπει να το μαντέψουμε!

ΠΑΙΔΙ 3:
Η Βαρβάρα δεν είναι μόνο φαγητό.
Κρύβει μια ευχή.

ΠΑΙΔΙ 4:
Φτιάχνεται πριν από τα Χριστούγεννα.

ΠΑΙΔΙ 5:
Και δεν μένει ποτέ μόνο στο σπίτι που τη μαγειρεύει.
(Μικρή σιωπή.)

ΧΗ:
Τη μοιράζετε στους γείτονες!
Έτσι δεν είναι;

ΠΑΙΔΙ 1:
Ναι... Όμως γιατί... Δεν μπορώ να θυμηθώ!

ΤΥ:

Για να μοιραστεί η χαρά, μάλλον…

ΧΗ:

Ναι! Αυτό θα είναι! Να μοιραστούν οι ευχές και η αγάπη!
Τη φτιάχνουν στις 4 Δεκεμβρίου, στη γιορτή της Αγίας Βαρβάρας, όταν αρχίζουν οι προετοιμασίες για τα Χριστούγεννα, έτσι δεν είναι;
Τότε είναι της Αγίας Βαρβάρας!
Τότε δηλαδή που ξεκινάνε οι προετοιμασίες για τα Χριστούγεννα!

ΠΑΙΔΙ 3:

Μα τι πάθαμε και δεν θυμόμαστε…

ΠΑΙΔΙ 4:

Εγώ δεν θυμάμαι καν τα κάλαντά μας!

ΤΥ:

Για κοιτάξτε μέσα στο μπολ ξανά!
Εδώ το βλέπω το γλυκό σας!

ΧΗ:

Άρα, λύσαμε τον πρώτο μας γρίφο;

ΠΑΙΔΙ 5:

Παιδιά, δείτε!
Η Βαρβάρα!

ΠΑΙΔΙ 1:

Ναι!!!
Ας τη μοιράσουμε!

(Όλοι κάνουν πως μοιράζουν τη Βαρβάρα στους θεατές. Μόλις αδειάσει συμβολικά το μπολ. Μέσα στο μπολ εμφανίζεται ένα μεγάλο χρυσό φλουρί.)

ΧΗ:

Το έθιμο επέστρεψε!
Γρήγορα!
Στο σεντούκι!
(Τοποθετεί το φλουρί μέσα.)

ΤΥ:

Ένα έθιμο σώθηκε!

ΠΑΙΔΙ 2:

Και τώρα...

Ας ξανακουστεί ο Πόντος!

ΠΑΙΔΙ 3:

Μισό λεπτό!

Να μην ξεχάσουμε να βάλουμε το Χριστόκουρ' να καίει στο τζάκι!

ΠΑΙΔΙ 4:

Να φέρουμε και φουντούκια να στολίσουμε το δέντρο!

ΠΑΙΔΙ 5:

Οι καλικάντζαροι παραμονεύουν!

ΤΥ:

Χη, λες να πάμε μια βόλτα από Θράκη;

Εκεί έχουν ωραία έθιμα!

Σίγουρα ο Αρχι-καλικάντζαρος θα έχει βάλει το χέρι του.

*(Ο **ΤΥ** και η **ΧΗ** παίρνουν σιωπηλά το σεντούκι και αποχωρούν.)*

ΣΚΗΝΗ 04

*(**ΠΑΙΔΙΑ 6-10**. Ακούγονται τα παραδοσιακά Κόλιαντα της Θράκης.
Τα πέντε παιδιά μπαίνουν τραγουδώντας. Το κάθε παιδί κρατά από μία γκλίτσα. Οι γκλίτσες αυτές λέγονται «τσουμάκες».)*

ΠΑΙΔΙ 6:
Ε, παιδιά! Τι περίεργο…

ΠΑΙΔΙ 7:
Τι έγινε;

ΠΑΙΔΙ 8:
Οι τσουμάκες δεν ακούγονται!

ΠΑΙΔΙ 9:
Τι είναι οι τσουμάκες;

ΠΑΙΔΙ 10:
Μα καλά, δεν θυμάσαι τι είναι οι τσουμάκες;
Αυτό που κρατάς είναι!

ΠΑΙΔΙ 6:
Αυτό το ξύλο;
Και γιατί το κρατάμε;

ΠΑΙΔΙ 7:
Αμνησία πάθαμε;

ΠΑΙΔΙ 8:
Τι κάνει;

ΠΑΙΔΙ 9:
Λέτε αν το χτυπήσω στο κεφάλι μου να θυμηθώ;
Μπα… Όχι! Άστο! Βαρύ φαίνεται!
Και τι τα θέλουμε αυτά τα ραβδιά;

ΠΑΙΔΙ 10:
Τα θέλαμε για να λέμε τα…
Μα… Δεν θυμάμαι τίποτα!

*(Μπαίνουν ο **ΤΥ** και η **ΧΗ**.)*

ΧΗ:
Είμαστε τα ξωτικά Τυ και Χη!

ΤΥ:
Μήπως μπορούμε να βοηθήσουμε;

ΠΑΙΔΙ 6:
Ναι! Πείτε μας:
Τι τα θέλουμε τα ξύλα αυτά και τα κρατάμε;

ΧΗ:
Αυτό είναι κάπως δύσκολο, Τυ!

ΤΥ:
Όχι, Χη! Το θυμάμαι αυτό το έθιμο!
Αυτά τα ξύλα είναι τσουμάκες!
Τις τσουμάκες, παιδιά, τις θέλετε για να χτυπάτε τις πόρτες!

ΠΑΙΔΙ 7:
Τις πόρτες; Γιατί;

ΤΥ:
Για να σας ανοίγουν…

ΠΑΙΔΙ 8:
Και;

ΧΗ:
Μα ναι! Για να σας ανοίγουν και να λέτε τα κάλαντα!

ΤΥ:
Εδώ στη Θράκη λέγονται «Κόλιαντα»!

ΠΑΙΔΙ 9:
Τι είναι τα κόλιαντα;

ΤΥ:
Αχ αυτός ο Αρχι-καλικάντζαρος…
Τώρα το είπα! Τα κόλιαντα είναι τα κάλαντα!

ΠΑΙΔΙ 10:
Δηλαδή αυτά τα ξύλα τα έχουμε για να χτυπάμε πόρτες και να λέμε τα… «κόλιαντα»;

ΤΥ:
Ναι, αλλά και για να τα χτυπάτε στο έδαφος,
με ρυθμό την ώρα που τραγουδάτε!

ΠΑΙΔΙ 6:
Και γιατί μοιάζουν με ραβδιά βοσκών;

ΤΥ:
Γιατί συμβολίζουν τους βοσκούς,
που πήγαν πρώτοι να προσκυνήσουν τον Χριστό.

(Τα παιδιά χαμογελούν.)

ΠΑΙΔΙ 7:
Ναι!!

ΠΑΙΔΙ 8:
Τώρα εξηγείται! Και γι' αυτό χτυπάμε τις πόρτες!

ΠΑΙΔΙ 9:
Γι' αυτό τα κρατάμε!

ΠΑΙΔΙ 10:
Απίστευτό!

ΧΗ:
Έπιασε!
Λύσαμε τον γρίφο!
Τώρα πρέπει να βρούμε και το φλουρί του εθίμου!

ΠΑΙΔΙ 6:
Δεν ξέρω τι ψάχνετε εσείς,
όμως θέλουμε να σας βοηθήσουμε,
να βρείτε αυτό που ψάχνετε!

ΤΥ:
Τότε ας τραγουδήσουμε όλοι μαζί τα κόλιαντα!

ΠΑΙΔΙ 6:
Ε, παιδιά! Τα θυμάστε τα κόλιαντα!

ΠΑΙΔΙ 7-10:
Ναι!

ΠΑΙΔΙ 8:
Ώρα να κόψουμε το Χριστόψωμο.
(Φέρνει ένα τυλιγμένο με πανί καρβέλι.)

ΠΑΙΔΙ 9:
(Τραβάει το πανί και βρίσκει το χρυσό φλουρί.)
Παιδιά, δείτε! Ένα χρυσό φλουρί!

ΤΥ:
Το βρήκαμε!

ΧΗ:
Τέλεια!
Στο σεντούκι!
(Βάζει το φλουρί στο σεντούκι.)

ΤΥ:
Πάμε, Χη!
Παιδιά, σας ευχαριστούμε για τη βοήθεια!
Καλά Χριστούγεννα!

(Τα παιδιά τραγουδάνε τα «Κόλιαντα».)

ΣΚΗΝΗ 05

*(Πέντε κορίτσια – **ΚΟΡΙΤΣΙΑ 1-5**. Σκηνικό παλιάς βρύσης. Ακούγονται τα ηπειρώτικα χριστουγεννιάτικα κάλαντα. Μπαίνουν τα πέντε κορίτσια. Όλα κρατούν από μία στάμνα και πλησιάζουν στη βρύση σιωπηλά.)*

ΚΟΡΙΤΣΙ 1:
(Της πέφτει η στάμνα από τα χέρια.)
Αχ! Η στάμνα!

(Όλα τα κορίτσια γυρίζουν και την κοιτούν.)

ΚΟΡΙΤΣΙ 2:
Ε, Μίλησες!

ΚΟΡΙΤΣΙ 3:
Ωχ…

ΚΟΡΙΤΣΙ 4:
Τώρα τι κάνουμε;

ΚΟΡΙΤΣΙ 5:
Δεν έπρεπε να ακουστεί κιχ!

ΚΟΡΙΤΣΙ 1:
Τώρα το νερό θα χάσει τη δύναμή του!

ΚΟΡΙΤΣΙ 2:
Και χωρίς αυτό…
πώς θα ευλογήσουμε το σπίτι μας;
Πώς θα πιάσει η ευχή;

*(Μπαίνουν οι **ΤΥ** και **ΧΗ**.)*

ΤΥ:
Νομίζω ότι φτάσαμε πάνω στην ώρα!

ΧΗ:
Και μάλιστα από τύχη!

ΤΥ:
Μήπως χρειάζεστε βοήθεια;

ΧΗ:
Να συστηθούμε πρώτα!
Είμαστε τα ξωτικά Τυ και Χη!

ΚΟΡΙΤΣΙ 3:
Ξέρετε τι λέει η παράδοση για το αμίλητο νερό;

ΤΥ:
Νομίζω...
Τα παλιά χρόνια οι γυναίκες πήγαιναν πολύ πρωί στη βρύση...
χωρίς να πουν ούτε μία λέξη. Έτσι το νερό έτρεχε και έκαναν μία ευχή!

ΚΟΡΙΤΣΙ 4:
Ναι, σωστά!

ΧΗ:
Πω, πω! Πολύ περίεργο έθιμο!
Ωραίο!
Αλλά... Γιατί;

ΤΥ:
Για να γεμίσει το σπίτι με καλή τύχη!

ΧΗ:
Εμείς τώρα τι πρέπει να κάνουμε;

ΤΥ:
Να φέρουμε το νερό...

ΧΗ:
Πώς όμως;

ΤΥ:
Λοιπόν... Σκέφτηκα κάτι...
Κορίτσια, πρέπει να κάνουμε το έθιμο όπως παλιά και από την αρχή!
Καθαρίστε την καρδιά σας και το μυαλό σας!
Χριστούγεννα έρχονται!
Επιστρέψτε σπίτι!
Πάρτε καινούριες στάμνες και ελάτε χωρίς να μιλήσει καμιά σας!

ΚΟΡΙΤΣΙ 5:
Και μετά;

ΤΥ:
Ε, μετά ξέρετε! Θα έρθετε στη βρύση
και με όλη σας την καρδιά θα ευχηθείτε μέσα σας:
«Όπως τρέχει το νερό στη βρυσούλα μου, έτσι να…»
Θα ευχηθείτε ό,τι θέλετε εσείς!

ΚΟΡΙΤΣΙ 1:
Ας το ξανακάνουμε σωστά!

(Όλα τα παιδιά βγαίνουν από τη σκηνή. Μπαίνουν ξανά στη σκηνή με στάμνες στα χέρια. Τις κρατούν ψηλά. Αρχίζουν να περπατούν με στάμνες γύρω-γύρω από τη βρύση και ακούγεται solo κλαρίνο σαν μουσική υπόκρουση.
Προχωρούν αργά. Χωρίς να μιλούν. Γεμίζουν συμβολικά τις στάμνες.
Επιστρέφουν χαμογελώντας.)

ΚΟΡΙΤΣΙ 1:
Τα καταφέραμε!

ΚΟΡΙΤΣΙ 2:
Το αμίλητο νερό γύρισε!

ΚΟΡΙΤΣΙ 3:
Μα… Κοιτάξτε!

(Μέσα στη στάμνα λάμπει ένα μεγάλο χρυσό φλουρί.)

ΧΗ:
Το φλουρί της Ηπείρου!

ΤΥ:
Γρήγορα!
Στο σεντούκι!

*(Η **ΧΗ** το τοποθετεί μέσα.)*

ΧΗ:
Τώρα πού θα πάμε, Τυ;

ΤΥ:
Καλή ερώτηση, Χη!

ΚΟΡΙΤΣΙ 4:
Καθώς ερχόμασταν στη βρύση είδαμε μία γριούλα!

ΚΟΡΙΤΣΙ 5:
Μας είπε κάτι περίεργα…
Μας είπε:

ΚΟΡΙΤΣΙΑ 1-5:
«Εκεί που οι ευχές τραγουδιούνται με μουσική,
Να στείλετε τα εκεί τα ξωτικά Τυ και Χη!.»

ΧΗ:
Χμ…

ΤΥ:
Άλλο ένα στοιχείο!

ΤΥ + ΧΗ:
Στα Επτάνησα!

*(Ο **ΤΥ** και η **ΧΗ** παίρνουν το σεντούκι και φεύγουν.)*

ΣΚΗΝΗ 06

*(**ΠΑΙΔΙΑ 11-15**. Κρατούν μπουκαλάκια με κολόνια και ραντίζουν ψηλά.)*

ΠΑΙΔΙ 11:
Καλή αποκοπή!

ΠΑΙΔΙ 12:
Χρόνια πολλά!

ΠΑΙΔΙ 13:
Να είναι ο καινούριος χρόνος γεμάτος χαρές!

ΠΑΙΔΙ 14:
Και να μοσχοβολά σαν λουλούδι!

ΠΑΙΔΙ 15:
Ελάτε να σκορπίσουμε τις ευχές!

(Τα παιδιά πάνε να ραντίσουν.)

ΠΑΙΔΙ 11:
Μα...
Το μπουκαλάκι άδειασε!

ΠΑΙΔΙ 12:
Και το δικό μου!

ΠΑΙΔΙ 13:
Πώς γίνεται;

ΠΑΙΔΙ 14:
Χωρίς κολόνια...
Το έθιμο δεν μπορεί να συνεχιστεί!

*(Μπαίνουν ο **ΤΥ** και η **ΧΗ**.)*

ΤΥ:
Μπορούμε να βοηθήσουμε;
Είμαστε τα ξωτικά Τυ και Χη!

ΠΑΙΔΙ 15:
Οι ευχές μας έχασαν το άρωμά τους.

ΧΗ:
Οι ευχές έχουν άρωμα;

ΠΑΙΔΙ 11:
Βέβαια!
Όταν τις λες με την καρδιά σου.

ΤΥ:
Τότε, ας δοκιμάσουμε χωρίς να αρωματίζουμε κανονικά!

ΧΗ:
Ας ευχηθούμε για τον νέο χρόνο με όλη μας τη δύναμη!

(Τα παιδιά σχηματίζουν κύκλο.)

ΠΑΙΔΙ 12:
Καλή Αποκοπή!

ΠΑΙΔΙ 13:
Με υγεία!

ΠΑΙΔΙ 14:
Με χαρά!

ΠΑΙΔΙ 15:
Με αγάπη!

ΠΑΙΔΙ 11:
Χρόνια πολλά!

(Ραντίζουν συμβολικά τον αέρα.)

ΠΑΙΔΙ 12:
Ε!! Έπιασε!
Το μυρίζετε κι εσείς;

ΠΑΙΔΙ 13:
Ναι!

ΠΑΙΔΙ 14:
Εμένα πάντως στο μπουκαλάκι μου έχει πάλι άρωμα!

ΠΑΙΔΙ 15:
Εμένα όχι!
Αλλά έχει ένα κέρμα!

ΤΥ:
Δεν είναι κέρμα! Είναι ένα μαγικό φλουρί!

ΧΗ:
Το βρήκαμε!
(Το τοποθετεί μέσα στο σεντούκι.)

ΠΑΙΔΙ 11:
Δεν ξέρω τι είναι τα μαγικά φλουριά που λέτε,
όμως εμείς εδώ τη γιορτάζουμε τη νέα χρονιά!

ΠΑΙΔΙ 12:
Με μουσική!

ΠΑΙΔΙ 13:
Κάθε Πρωτοχρονιά η φιλαρμονική μας παίζει
στις πλατείες και στα καντούνια μας!

ΧΗ:
Τι είναι τα «καντούνια»;

ΠΑΙΔΙ 14:
«Καντούνια» λέμε εμείς, εδώ στα Επτάνησα, τα σοκάκια!

ΠΑΙΔΙ 15:
Αυτές τις γιορτινές μέρες όλο παίζει, παίζει, παίζει…

ΠΑΙΔΙ 11:
Παίζει τα κάλαντα.

ΠΑΙΔΙ 12:
Και όλοι βγαίνουν στα παράθυρα.

ΠΑΙΔΙ 13:
Άλλοι τραγουδούν...

ΠΑΙΔΙ 14:
Άλλοι χειροκροτούν...

ΠΑΙΔΙ 15:
Και όλοι είμαστε μαζί!

(Ακούγεται η Φιλαρμονική που παίζει τα κάλαντα Πρωτοχρονιάς. Τα παιδιά μιλάνε καθώς παίζει.)

ΠΑΙΔΙ 11:
Να, πλησιάζει η φιλαρμονική!

ΠΑΙΔΙ 12:
Πάμε, παιδιά, πιο κοντά να τους ακούσουμε;

ΠΑΙΔΙ 13:
Ναι, να πάμε!

ΠΑΙΔΙ 14:
Τυ και Χη, χαρήκαμε που σας γνωρίσαμε!

ΠΑΙΔΙ 15:
Καλά που ήσασταν εδώ και μας δείξατε
τι θα πει ευχή από καρδιάς!
Μπορώ να σας κάνω ένα δώρο;
(Δίνει το μπουκαλάκι στον Τυ και φεύγει!)

ΧΗ:
Μου αρέσουν τα δώρα!

ΤΥ:
Σε ευχαριστούμε! Θα το κρατήσουμε το μπουκαλάκι!

ΧΗ:
Θα το μυρίζουμε και θα θυμόμαστε τα όμορφα έθιμα των Επτανήσων!
Τυ, δες! Κάτι γράφει το μπουκαλάκι!

ΤΥ:
Τι γράφει;

ΧΗ:
«Εκεί όπου ένα καράβι ταξιδεύει στεριά και θάλασσα μαζί,
εκεί σας περιμένει το επόμενο φλουρί.»

ΤΥ:
Καράβι;
(Σκέφτεται)
Νομίζω πως έχει κολλήσει το μυαλό μου!

ΧΗ:
Όλη η Ελλάδα παλιά στόλιζε καράβια!

ΤΥ:
Δεν τα μπορώ τα καράβια!
Με πιάνει αμέσως ναυτία!
Μια φορά πήγαμε στις Κυκλάδες με τον Άγιο Βασίλη.
Για να ξεκουράσει τους ταράνδους, ταξιδέψαμε με πλοίο.
Τριάντα τρία νησιά γυρίσαμε…

ΧΗ:
Πού είπες ότι πηγαίνατε;

ΤΥ:
Στις Κυκλάδες!

ΧΗ:
(Ενθουσιασμένη)
Αυτό είναι!
Εκεί μάλλον πρέπει να πάμε!

*(Ο **ΤΥ** και η **ΧΗ** παίρνουν το σεντούκι και αποχωρούν.)*

ΣΚΗΝΗ 07

*(Στη σκηνή υπάρχει ένα στολισμένο καράβι. Μία **ΓΙΑΓΙΑ** μόνη της. Η Γιαγιά φοράει ποδιά και κάθεται δίπλα στο στολισμένο καραβάκι και το κοιτάζει σκεφτική. Μπαίνουν ο **ΤΥ** και η **ΧΗ**.)*

ΓΙΑΓΙΑ:
(Βλέπει τους Τυ και Χη)
Από πού έρχεστε;

ΤΥ:
Καλημέρα, γιαγιά!

ΧΗ:
Είμαστε οι Τυ και Χη, είμαστε ξωτικά!

ΓΙΑΓΙΑ:
Πάει, τρελάθηκα!
Ξωτικά;.

ΤΥ:
Ξωτικά, καλέ γιαγιά;

ΓΙΑΓΙΑ:
Τι είναι τα ξωτικά;
Αχ, δεν θυμάμαι!
Δεν θυμάμαι καν τι μέρα είναι!

ΤΥ:
Κι εγώ με τόσο ταξίδι δεν θυμάμαι!

ΧΗ:
Μήπως είναι Πρωτοχρονιά;

ΤΥ:
Πέρασαν κιόλας τα Χριστούγεννα;
Μπορεί να πλησιάζουν και τα Φώτα!

ΓΙΑΓΙΑ:
Το μυαλό μου μπερδεύτηκε...
Ξέρω μόνο πως οι γιορτές προχωρούν όμορφα.
Κάποιοι φροντίζουν να μη χαθούν τα έθιμά μας...

Προσπαθώ να θυμηθώ τα νιάτα μου…
Τι κάναμε τούτες τις μέρες;

*(Εκείνη τη στιγμή περνάει μια παρέα **5 ΠΑΙΔΙΩΝ (16-20)**)*

ΧΗ:
(Σκέφτεται.)
Περίμενε…
Οι άνθρωποι πολλές φορές θυμούνται με ένα τραγούδι.

ΤΥ:
Σωστά!
Θα φωνάξω τα παιδιά!
(Φωνάζει.)
Παιδιά!
Ελάτε γρήγορα!

*(Τα **ΠΕΝΤΕ ΠΑΙΔΙΑ** πλησιάζουν.)*

ΠΑΙΔΙ 16:
Μας φώναξες;

ΤΥ:
Η γιαγιά έχει ξεχάσει πώς ήταν παλιά τα Χριστούγεννα!

ΠΑΙΔΙ 17:
Τότε…
Ας της πούμε τα κάλαντά μας!

ΠΑΙΔΙ 18:
Μα πέρασαν τα Χριστούγεννα!

ΠΑΙΔΙ 19:
Δεν πειράζει!
Οι νότες θα της θυμίσουν τα παιδικά της χρόνια!

ΠΑΙΔΙ 20:
Πάμε παιδιά!

(Τα πέντε παιδιά ψάλλουν τα παραδοσιακά κάλαντα των Κυκλάδων.
*Η **ΓΙΑΓΙΑ** σιγά-σιγά χαμογελά.)*

ΓΙΑΓΙΑ:

Τι μου θυμίσατε…

Σας ευχαριστώ, παιδιά!

Καλά που είστε και εσείς και κρατάτε τα έθιμά μας!

(Βάζει το χέρι στην ποδιά της και βγάζει ένα χρυσό φλουρί.)

Ορίστε το κέρασμά σας!

ΠΑΙΔΙ 16:

Ευχαριστούμε!

(Το κοιτάζει.)

Μα… Αυτό δεν είναι νόμισμα.

Έχει πάνω του ένα παράξενο σχέδιο… Μήπως το χρειάζεστε εσείς;

(Το δίνει στη Χη.)

ΧΗ:

Το φλουρί του εθίμου!

ΤΥ:

Άλλο ένα έθιμο σώθηκε!

(Οι **ΤΥ** και **ΧΗ** τοποθετούν το φλουρί μέσα στο σεντούκι.)

ΓΙΑΓΙΑ:

Αφού βρήκατε κι αυτό…

Ακούστε καλά τα λόγια μου…

ΓΙΑΓΙΑ:

«Εμείς εδώ δεν ήρθαμε να φάμε και να πιούμε,

παρά σας αγαπούσαμε κι ήρθαμε να σας δούμε.»

ΧΗ:

Τι λέει;

ΤΥ:

Αυτά είναι τα μοραΐτικα κάλαντα!

ΤΥ + ΧΗ:

Πελοπόννησος!

*(Τα **ΠΑΙΔΙΑ** χαιρετούν τη **ΓΙΑΓΙΑ**. Οι **ΤΥ** και **ΧΗ** παίρνουν το σεντούκι και αναχωρούν.)*

ΣΚΗΝΗ 08

*(**ΠΑΙΔΙΑ 21-25**. Ο **ΤΥ** και η **ΧΗ** μπαίνουν κρατώντας το σεντούκι.)*

ΤΥ:
Εδώ πρέπει να είναι...

ΧΗ:
Η Πελοπόννησος!

(Ακούγονται ανήσυχες φωνές.)

ΠΑΙΔΙ 21:
Ελάτε!
Γρήγορα!

ΠΑΙΔΙ 22:
Άντε!

ΤΥ:
Τι έγινε;

ΠΑΙΔΙ 23:
Είδαμε τον Αρχι-καλικάντζαρο!

ΧΗ:
Τον είδατε;

ΠΑΙΔΙ 24:
Με τα μάτια μας!

ΠΑΙΔΙ 25:
Να σας πούμε τι έγινε;

*(Τα παιδιά σχηματίζουν ημικύκλιο. **Πίσω στον χρόνο**. Ακούγεται (ενδεικτική) μουσική μυστηρίου)*

ΠΑΙΔΙ 21:
Όλα ήταν έτοιμα...
Πρώτη του χρόνου!

ΠΑΙΔΙ 22:
Ο νοικοκύρης κρατούσε το ρόδι.
Ήταν έτοιμος να μπει πρώτος στο σπίτι.

ΠΑΙΔΙ 23:

Ξαφνικά...

Ακούστηκε ένα γέλιο...

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:

(Πετάγεται ξαφνικά. Μπαίνει στον κύκλο.)

Χε, χε, χε!

Αν δεν σπάσει το ρόδι δεν θα έρθει η τύχη!

(Σε μία γωνία της σκηνής. Κρατά το ρόδι και γελά.)

ΠΑΙΔΙ 24:

Τρέξαμε να τον πιάσουμε...

Μα ήταν πιο γρήγορος!

ΠΑΙΔΙ 25:

Εξαφανίστηκε!

Κι εκείνος και το ρόδι!

(Τα παιδιά σπάνε τον κύκλο. Επιστροφή στο παρόν)

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:

(Προχωρά προς το κέντρο της σκηνής.)

ΧΗ:

Να τος!

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:

Για να δούμε...

Ποιος θα σπάσει το ρόδι;

(Γελά.)

ΤΥ

Δωσ' το μας!

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:

Χμ...

Αν θέλετε το ρόδι θα απαντήσετε σε μία ερώτησή μου...

ΧΗ:

Σύμφωνοι!

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:

Αν χάσετε όμως…

Τότε θα μου δώσετε όλο το σεντούκι με τα φλουριά των εθίμων!

ΤΥ:

Εντάξει, κατεργάρη!

Σίγουρα θα τα καταφέρουμε!

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:

Απαντήστε οι δυο σας σωστά και σας δίνω το φλουρί!

Πότε σπάει το ρόδι;

(Μικρή σιωπή.)

ΧΗ:

Δεν ξέρω…

ΤΥ:

Ούτε εγώ!

ΧΗ:

Να ρωτήσουμε τα παιδιά;

Εσείς ξέρετε πότε σπάει το ρόδι;

ΠΑΙΔΙ 21:

Το σπάει ο νοικοκύρης την Πρωτοχρονιά,

όταν γυρίζει από την εκκλησία.

ΠΑΙΔΙ 22:

Και μπαίνει στο σπίτι με το δεξί πόδι!

ΠΑΙΔΙ 23:

Για να φέρει τύχη!

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:

Εγώ είπα πως εσείς οι δυο πρέπει να απαντήσετε!

Όχι να σας το πουν άλλοι!

Τώρα θα κάνετε όπως συμφωνήσαμε!

*(Ο **ΤΥ** και η **ΧΗ** απογοητευμένοι δίνουν το σεντούκι.)*

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:

Χε, χε, χε!

(Μόνος του, στην άκρη της σκηνής)

Πάει! Έχασαν!

Ελπίζω να τα παρατήσουν

και να μην φτάσουν ως το μεγαλύτερο νησί της Ελλάδας!

ΠΑΙΔΙ 24:

Ε, παιδιά!

Έχω ακούσει ότι οι καλικάντζαροι σιχαίνονται τα κάλαντα!

ΠΑΙΔΙ 25:

Να τον διώξουμε!

ΠΑΙΔΙ 21:

Να φύγει, φοβάμαι!

ΠΑΙΔΙ 22:

Τότε πάμε όλοι μαζί να τραγουδήσουμε!

ΠΑΙΔΙ 23:

Άλλο κακό να μη μας βρει!

(Τα παιδιά τραγουδάνε τα Μοραΐτικα κάλαντα . Ο ***ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ*** *τρέχει να ξεφύγει κρατώντας στο σεντούκι.)*

ΤΥ:

Συγγνώμη παιδιά!

ΧΗ:

Δεν τα καταφέραμε!

ΠΑΙΔΙ 24:

Δεν πειράζει…

ΠΑΙΔΙ 25:

Είμαστε σίγουροι πως τίποτα δεν έχει τελειώσει!

ΠΑΙΔΙ 21:

Εύχομαι να τα καταφέρετε!

ΠΑΙΔΙ 22:

Ας μη χάνουμε την ελπίδα μας!

ΤΥ:

Τώρα τι κάνουμε;

ΠΑΙΔΙ 23:

Ο Αρχι-καλικάντζαρος είπε πριν κάτι για το μεγαλύτερο νησί της Ελλάδας!

ΧΗ:

Στην Κρήτη θα είναι!

Έλα, Τυ!

Δεν τα παρατάμε!

ΣΚΗΝΗ 09

*(**ΠΑΙΔΙΑ 26-30**. Ο **ΤΥ** και η **ΧΗ** μπαίνουν σκεπτικοί.)*

ΤΥ:
Φτάσαμε...

ΠΑΙΔΙΑ 26-30:
Καλώς τα κοπέλια!

ΧΗ:
… Στην Κρήτη!

*(Μπαίνει ο **ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ**.)*

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:
Χε, χε, χε!
Σας περίμενα!
Δεν τα παρατάτε, βλέπω!

ΤΥ:
Δώσε μας το τελευταίο φλουρί!

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:
Και γιατί να το κάνω;
Το σεντούκι είναι δικό μου!

ΧΗ:
Δεν φοβάσαι μήπως χάσεις;

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:
Εγώ;
Τι να χάσω;
Δεν φοβάμαι τίποτα!

ΤΥ:
Τότε...
Θα δεχτείς κι εσύ έναν γρίφο.
Αν απαντήσεις σωστά, κρατάς το σεντούκι.
Αν όχι, μας το επιστρέφεις μαζί με το τελευταίο φλουρί.

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:
Χε, χε, χε!
Σύμφωνοι!

ΧΗ:
Ωραία!
Τι είναι αυτό,
που κληρονομούν οι νέοι από τους μεγάλους,
που όσο το μοιράζεσαι μεγαλώνει...
που δεν αγοράζεται,
δεν κλέβεται,
δεν χωράει σε κανένα σεντούκι,
κι όμως κρατά για χρόνια;

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:
(Σκέφτεται.)
Ο πλούτος!

ΤΥ:
Όχι.

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:
Η δόξα!

ΧΗ:
Όχι.

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:
Ο πόλεμος!

ΤΥ:
Ούτε.
(Μικρή σιωπή.)

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:
(Θυμώνει.)
Εεε!!!
Παραδίνομαι...
Ποια είναι η απάντηση;
(Μπαίνουν τα πέντε παιδιά της Κρήτης.)

ΠΑΙΔΙ 26:
Η παράδοση!

ΠΑΙΔΙ 27:
Όσο θυμόμαστε...
τα έθιμα ζουν.

ΠΑΙΔΙ 28:
Κι όταν τα μαθαίνουμε στους άλλους...
γίνονται ακόμη πιο δυνατά.

ΠΑΙΔΙ 29:
Γι' αυτό δεν μπορούν να χαθούν.

ΠΑΙΔΙ 30:
Ούτε να κλαπούν.

(Ο Αρχι-καλικάντζαρος χαμηλώνει το κεφάλι.)

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:
Έχασα...
Αλλά...
δε σας δίνω τίποτα!
(Αγκαλιάζει το σεντούκι.)
Χε, χε, χε!
Το κρατάω εγώ!

ΤΥ:
Δεν κρατάς τον λόγο σου;

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:
Όχι!

ΧΗ:
Τότε...
Έχασες δύο φορές.
Μία στον γρίφο...
Και μία στην τιμή σου.

(Ο Αρχι-καλικάντζαρος σαστίζει.)

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:
Εγώ δεν χάνω ποτέ!

ΠΑΙΔΙ 26:
Όποιος δεν κρατά τον λόγο του...
Δεν κερδίζει ποτέ πραγματικά.

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:
(Γρυλίζει.)

ΠΑΙΔΙ 27:
Κι εμείς ξέρουμε κάτι
που οι καλικάντζαροι δεν αντέχουν.

ΠΑΙΔΙ 28:
Τα κάλαντα!

ΠΑΙΔΙ 29:
Εμπρός!

ΠΑΙΔΙ 30:
Όλοι μαζί!

*(Αρχίζουν τα Κρητικά κάλαντα. Ο **ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ** κλείνει τα αυτιά του.)*

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:
Σταματήστε!
Δεν τα αντέχω!

(Τα παιδιά συνεχίζουν να τραγουδούν ακόμη πιο δυνατά.)

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:
Φτάνει!
(Αφήνει κάτω το σεντούκι και κρύβεται φοβισμένος.)

ΤΥ:
Το σεντούκι!

ΧΗ:
(Ανοίγει το σεντούκι.)
Το τελευταίο φλουρί είναι εδώ μέσα!
(Τα παιδιά συνεχίζουν να τραγουδούν.)

ΠΑΙΔΙ 26:
Μισό λεπτό! Σταματήστε!

ΤΥ:
Τι έγινε;

*(Σταματάνε τα κάλαντα. Το **ΠΑΙΔΙ 26** φέρνει ξανά μπροστά στη σκηνή τον **ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟ**.)*

ΠΑΙΔΙ 27:
Δεν χρειάζεται να φοβάσαι τα κάλαντα.

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:
Μα πώς;
Είναι πολύ χαρούμενα και τρομακτικά!
Κάθε φορά που ακούγονται τα κάλαντα, εμείς οι καλικάντζαροι, τρέχουμε να σωθούμε!
Νιώθουμε ότι απειλούμαστε από κάθε έθιμο!

ΠΑΙΔΙ 28:
Ναι γιατί υπακούς στην παράδοση του μίσους που έχετε εσείς οι Καλικάντζαροι.

ΧΗ:
Όπως οι άνθρωποι έμαθαν να χαίρονται τα Χριστούγεννα,
εσείς μάθατε να φοβάστε και να μισείτε!

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:
Δηλαδή, μου λέτε πως το μίσος μας για τις γιορτές
είναι σαν έθιμο των καλικαντζάρων;

ΤΥ+ΧΗ:
Ακριβώς!

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:
Εσείς είστε τυχεροί που γεννηθήκατε σε μέρη που χαίρεστε με τις γιορτές, ενώ εγώ… Εγώ έμαθα να μισώ και να φοβάμαι!

ΤΥ:
Αν μάθεις να χαίρεσαι στις γιορτές θα μάθεις να αγαπάς!

ΧΗ:
Και αν μάθεις να αγαπάς, θα αγαπάς για πάντα!

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:
Και αν μάθω να αγαπάω, θα σταματήσω να φοβάμαι;

ΤΥ+ΧΗ:
Ακριβώς!

ΠΑΙΔΙ 29:
Προσπάθησε. Τραγούδησε μαζί μας.

ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ:
Εγώ;
Με εσάς;

ΠΑΙΔΙ 30:
Ναι!
Οι γιορτές μας χωρούν όλους.

*(Αρχίζουν ξανά τα Κρητικά κάλαντα. Ο **ΑΡΧΙ-ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ** διστάζει. Σιγά-σιγά αρχίζει να χτυπά τον ρυθμό με το πόδι του. Έπειτα σιγοτραγουδά. Τα παιδιά χαμογελούν και τον πλησιάζουν. Στο τέλος όλοι μαζί τραγουδούν αγκαλιά. Τέλος, στην υπόκλιση το σεντούκι θα λειτουργήσει σαν σκυτάλη και στο τέλος θα το κρατήσουν όλοι μαζί και θα υποκλιθούν.)*

ΤΕΛΟΣ